

28. DAN CAMINA

Nepredvidljivost camina

Torek, 19. septembra 2017

Ko si enkrat v mestu Palas de Rei [palás de rej], se ti zdi, da te nič več ne more ustaviti, da si vse hude in težke stvari že preživel. Glede na grozljivih sedemsto osemdeset na začetku poti se ti zdi teh borih šestinšestdeset kilometrov resnično le še kot malo daljši sprehod. In zelena Galicija s svojimi prijaznimi grički res ni videti tako težka kot recimo vzpon na O Cebreiro [osebréjro]. Toda Camino je brutalen, ker je nepredvidljiv *do konca*. Do zadnjega koraka, do vrat katedrale svetega Jakoba. O tem me je prepričala današnja megla, ko nismo videli več kot le par metrov naprej. In o tem me je prepričala Hrvatica, ki spi na sosednjem pogradu in ki se bo do Santiaga jutri zapeljala z avtobusom. Njena noga je preveč poškodovana, da bi lahko dokončala to dolgo pot. Nikoli ne bom vedel, kaj me čaka za ovinkom. Vem samo to, da bo – kar koli že bo – iskreno in koristno.

Čeprav sem sam pri sebi mislil, da sem pod Železnim križem pravzaprav že končal svoj camino in da moram zdaj samo še prehoditi teh nekaj etap do konca, da je tudi telesnih težav bolj ali manj konec, me je danes presenetila boleča mišica med vratom in ramo, točno tista, ki nosi večino bremena nahrbtnika. Ob tisti boleči nogi na sosednji postelji sem se pošteno ustrašil tudi za svoj camino. In zdaj s trepetom čakam, kaj mi je namenjeno.

Tako me camino postavlja v nekoliko bolj ponižno držo. Spoznavam, da se v Santiago ne da priti kot zmagovalec, ampak le kot hvaležni beraček. To je pravzaprav prava brutalnost camina, ker do zadnjega kilometra, do prav zadnjega koraka obračunava z vsemi tvojimi napakami. In za konec je prihranil mojo največjo slabost, mojo *sebičnost*. Že celo pot pri sebi po malem opazujem, kako sem pravzaprav zelo sebičen človek, da velikokrat najprej operem svoje nogavice, da jih postavim na bolj sončno mesto, da bi se prej posušile, šele potem pa recimo to naredim za svoji sopotnici. In dragocenega pol litra žganja sem čuval samo za naše potrebe in za nikogar drugega.

In zdaj se stvar obrača. Tudi če nočem, bom potreboval pomoč. Morda me bo tako bolelo, da sam ne bom mogel prinesiti nahrbtnika v Santiago. Morda me bo še bolj bolelo, ker bom moral pred seboj ponižno priznati, da nisem dovolj močan, da bi tja prišel sam.

»Vstopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo« (Mt 7,13-14).

Res, camino je neusmiljen, do dna mi bo prišel, do samega dna, že vidim, nag in razgaljen bom moral iti naprej. In ko bom moral poražen prositi za pomoč, mi bo pot napravila še eno težko in koristno življenjsko lekcijo. Naučila me bo, da brez drugih ljudi ne pridem v Santiago, nikoli ne.

Marija, potrebujem te. Potrebujem pomoč. Potrebujem besedo, družbo, potrebujem prepire, potrebujem toliko grenkih pogledov v ogledalo. Potrebujem drugega, ker mi je drugi najbližja pot do sebe in do Boga. Pomagaj mi ga obdržati v življenju. Amen.